

ALOJZ GRADNIK:

SOLNCE V BRDIH.

I.

Nad Čavnom kakor baklja se užge,
potem ves dan visi nad vinogradi;
ves dan ga milo prosijo škržadi:
žgi še, žgi še, žgi še, žgi še, žgi še!

In solnce odgovarja: Kaj bi ne,
če res imate mene takó radi!
Nam pa po čelu, licu in po bradi
brez konca znojne kapljice polzé.

Še zvéčer, dolgo, težko je slovó.
Stoji, stoji — še malo in še malo,
potem v Italijo počasi pada.

In kakor da naenkrat je zažgalo
Benetke, Videm in Oglèj, nebó
se rudeči od Trsta do Čedadada.

II.

In kar umira — ono oživi:
ptičè po zraku, trave in ljudi,
log, vrt in popje trt in sad in cvet,
da sad sladàk je, ko najslajši med.

In med in žar se zopet spremeni
v nemirno valujočo, vročo kri,
ki vžiga nóge, srce in pogled
naših rjavih in gibkih deklet.

O, tudi moje nepokojne žile
so pile strup ta: še ko sem vesel,
mi zopet grenko sili iz očesa.

Ne vem, kakó bi se oči sušile,
kakó bi hvalil pekel in nebesa,
kakó bi pèkel in nebesa klel.

Nekateri pesnikov zbirajo
čas ne ravno
slabih sonetov 10/6.92